

Neděle 21. po sv. Trojici

1S8

6.11.2022

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho který byl, který je a který navěky zůstává.

Introit:

Běda mi, jsem ztracen.

Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím,
a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů.

Píseň: 187

Čtení: Soud9,8-16

Píseň: 575,275

Kázání: 1S8,1-22

Jeho synové však nechodili jeho cestou, ale propadali lakotě, brali úplatky a převraceli právo. Totiž synové Samuelovi. Jako bychom to už někde slyšeli. Jako by se historie opakovala. Élí, muž zbožný a spravedlivý po celý život sloužící Hospodinu, Samuel, muž chodící po cestách Hospodinových, muž spravedlivý a nanejvýš zbožný, oba mají potomky, kteří se prostě nevyvedli. Možná oba mužové se vroucně modlili za to, aby jejich děti si zamilovali Boha jako oni, ale nějak se to nepovedlo. Kolikrát my se modlili za své děti a zůstali bezradní nad jejich činěním? Nemyslím, že jsme se rmoutili nad jejich uplatněním ve světě, ale rmoutíme se často nad tím, kdo bude sedět v lavicích, až tady nebudeme. Rmoutíme se, že si nezamilovali Boha jako my.

Bible nekomentuje tuto záhadu. Možná, že bychom si měli znovu a znovu uvědomovat, že děti jsou nám svěřeny na určitý čas a mají svobodu se rozhodnout sami. Nesou odpovědnost před Bohem jako Adam, kterého se Bůh ptá: Kde jsi? Kde jsme my? Lépe řečeno, kde jsem já v postoji vůči Bohu? Jak bychom měli na tuto otázku odpovědět?

Co dělat, když se neděje právo, když je spravedlnost křivena? Samuel na to očividně nestačí. Je starý a ti, kteří by měli jednat podle Hospodina, selhali.

Pojďme, zvolíme si krále. Pojďme, v ostatních národech to funguje docela dobře. Pojďme to zkusit dělat tak, jak ti ostatní.

Hle, ty jsi už starý a tvoji synové nechodí tvou cestou. Dosad' nyní nad námi krále, aby nás soudil, jako je tomu u všech národů. Zdá se to být dobrý nápad. Opravdu ve světě, kde se formují státy, které mají jednotné vedení, to funguje. Je to docela dobrý nápad. Izrael nemůže obstát mezi národy tvrzením, že jejich králem je Hospodin.

Ukažte nám toho krále. Ukažte nám vy toho zmrtvýchvstalého Ježíše. Kolik věřících, tolik věř a pověr. Sjednoťme to pod jedno vedení. Odevzdejme svou zodpovědnost víry papeži, synodnímu, faráři, prostě někomu, kdo bude mít vizi, kdo bude nás reprezentovat, kdo ukáže světu, že nejsme hloučkem pomatenců.

Rouhání, blasfémie, hrůza hrůz jsou tato slova pro Samuela. Co dělat, mají tyto hlasy pravdu? Je volba krále východiskem? Samuel se uchýlí k jedinému možnému – vstupuje do rozhovoru s Bohem, králem králů a pánem pánů.

Uposlechni lid ve všem, co od tebe žádají. Vždyť nezavrhli tebe, ale zavrhl mne, abych nad nimi nekraloval. Myslím, že toto Samuel nečekal. Možná, že si i přál, aby to za něho Bůh vyřešil a ztrestal sám svůj lid. Bůh přeci uzavřel smlouvu s lidem, že mu bude lidem zvláštním.

Žijeme s lidmi a s Bohem. I lid zvláštní žije mezi lidmi a musí platit nějaká spravedlnost. Musíme se nějak ve světě lidí necírkvních – úmyslně neříkám pohanů nebo nevěřících – nějak pohybovat. Musíme mít nějaké viditelné hranice, církevní řády, předpisy, směrnice. Ty někdo musí vydávat, být za ně zodpovědný, určovat je, vést voje, tedy reprezentovat a volat do zbraně, když církev – lid Boží – nějak prohrává.

Jenže to je ten vztah mezi námi lidmi. Žijeme pořád ve světě porušeném. Proto to varování Pána Boha lidem. Jako by Bůh říkal, pokud si myslíte, že vás nějaký vůdce spasí, že za vás sejme odpovědnost, jste na omylu. Vy máte být svobodní, máte mít rozvázané ruce ke vztahu s Bohem. Neboť já sesílám dobré i zlé, a může vám to být na obtíž, ale tímto tajemstvím neproniknete.

Opět zde připomenu vztah k lidem, kde máme být spravedliví, milosrdní, slitovní, zastávat se práva. Nevymaníme se ze zvyklostí světa, to dobře víme. Avšak nespolehejme na řády tohoto světa, že nám dají svobodu, zajistí spasení, zajistí pokoj a spravedlnost Boží.

Nechť nám jde o vztah k Bohu, k Ježíši Kristu, který je jediným naším Pánem a Králem. Nebojme se žít v této podvojnosti. Nebojme se každý den vstupovat do nerovného zápasu o rovnováhu mezi vztahem k Bohu a vztahem k lidem. Nechť pro nás platí i prosba, jak na nebi, tak na zemi. To, co je Boží, patří Bohu; co je lidské, lidem. Obrazně řečeno, nebe a země je propojená nádoba díky Ježíši Kristu. To, co děláme na zemi, má korespondovat s tím, co Bůh pro nás chystá v nebi.

Pane, prosíme, dej nám, abychom při stolování s tebou prožili osvobozující blízkost tvé neskonalé lásky. Dej, abychom toužili po tvé blízkosti a vládě.

Amen.

Píseň: 358

Večeře Páně